

## BRIEF VAN DE DAG

*Geachte mevrouw, beste Siska,*

u bent 25, dus ik spreek u aan als mevrouw. Ik hoorde uw getuigenis in *De afspraak* op VRT Canvas. Ik werk als psychotherapeut en doe langdurige psychotherapieën. Uw verhaal komt me vertrouwd voor. Als ik u hoor, dan hoop ik dat u zeer kwaad bent over het onrecht dat u is aangedaan. Ik hoop dat u uw boosheid hebt kunnen uiten, ook tegen uw therapeuten. U moet niet te veel begrip opbrengen als u in de ellende zit.

Er is in Vlaanderen een groep psychotherapeuten en psychiaters, waartoe ik behoor, die ijvert voor het behoud van langdurige psychotherapeutische zorg. We worden tegengewerkt door de overheid, onder het mom van geldtekort. Wij hebben dus, vanuit een andere positie, ook redenen om kwaad te zijn. Maar omdat we niet alleen zijn, zijn we minder machteloos, is het minder uitzichtloos voor ons dan voor u.

Het is schandalig dat psychotherapeuten in sommige instellingen maar een protocollair afgesproken aantal gesprekken met hun (jonge) patiënten mogen voeren, of dat een opname niet zo lang mag duren als nodig voor de patiënt, maar zo lang als de voorschriften toelaten. Op straffe van ... minder geld.

Veel van onze dure tijd gaat naar administratie: registratie, dossiers bijhouden, formulieren invullen. De (anonieme) mensen die over ons oordelen en beslissen, vinden kennelijk dat een handeling pas echt wordt als ze een weerslag heeft gekregen op papier. We hebben pas een gesprek met u gehad als we dat hebben opgeschreven, ingevuld, aangevinkt, de duur vermeld en zo nog wat.

Ik zal niet proberen u te overtuigen om af te zien van uw voornemen voor euthanasie. Het is wel meer dan jammer, inriest, dat u niet samen met anderen uw boosheid vorm zult kunnen geven en er iets anders mee doen dan ze tegen uzelf te richten.

Journaliste Rachel Aviv had zelf ook, van toen ze zes was, een intense relatie met de psychiatrie en laat in haar boek *Vreemden voor onszelf* diep getroffen mensen aan het woord. Het is een van de beste boeken die ik las over de geestelijke gezondheidszorg. Ik ben blij dat u getuigde over de psychiatrie. Zelf doe ik moeite om over ons kaduke werkveld vol hindernissen niet verbitterd te zijn, want dan zou ik met mijn werk moeten stoppen en daar doe ik het te graag voor.

U hebt een intense doodswens. Daarnaast vindt u in het falen van een van de pijlers van de samenleving, de zorg voor wie weerloos is, een bijkomende reden om te stoppen met zoeken en met leven. Die keuze maakt niet iedereen. U zult het er mogelijk niet mee eens zijn, maar het wordt u in zekere zin makkelijker gemaakt omdat er steeds meer jonge mensen zijn die u voorgaan. Het is jammer dat jullie geen groepen hebben gevonden die (terug)vechten. Is dat geen teken dat uw diagnose complexer is dan alleen depressie?

Geachte en vriendelijke groet,

**Mileen Janssens**, psycholoog-psychotherapeut